

Decyzja narusza prawo, ponieważ EMA odmawia przyznania SO1a interesu publicznego, pomimo tego, że w swoim sprzeciwie skarżący wskazał w sposób wystarczający na związek między charakterem prawnym SO1a a dostępem do dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

- (¹) Decyzja wykonawcza Komisji C(2020) 9598 wersja ostateczna z dnia 21 grudnia 2020 r. udzielająca na mocy rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady pozwolenia na dopuszczenie do obrotu „Comirnaty – Szczepionka mRNA przeciw COVID-19 (ze zmodyfikowanymi nukleozydami)”, produktu leczniczego stosowanego u ludzi.
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2022 r. – Austria/Komisja

(Sprawa T-625/22)

(2023/C 24/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Austrii (przedstawiciel: A. Posch, M. Klamert i F. Koppensteiner oraz S. Lünenbürger, K. Reiter i M. Kottmann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/1214 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 w odniesieniu do działalności gospodarczej w niektórych sektorach energetycznych oraz rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2178 w odniesieniu do publicznego ujawniania szczególnych informacji w odniesieniu do tych rodzajów działalności gospodarczej;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi szesnaście zarzutów. Pierwsze osiem dotyczą energii jądrowej, osiem dalszych – gazu kopalnego.

Zarzuty dotyczące energii jądrowej

1. Zarzut pierwszy: Komisja przyjmując zaskarżone rozporządzenie naruszyła zasady i normy proceduralne wynikające z rozporządzenia (UE) 2020/852 (¹) oraz porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa. Ocena skutków i konsultacje społeczne zostały błędnie pominięte. Grupa ekspertów z państw członkowskich i Platforma nie uczestniczyli w wystarczającym stopniu. Ponadto zabrakło wymaganej przez art. 6 ust. 4 Europejskiego prawa o klimacie oceny zgodności zaskarżonego rozporządzenia z celami tego aktu.
2. Zarzut drugi: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852. Przepis ten ma zastosowanie od samego początku jedynie do działalności przejściowej o wysokiej emisji CO₂ i z tego względu nie obejmuje energii jądrowej o niskiej emisji CO₂. W każdym razie energia jądrowa nie spełnia szczególnych wymogów z art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852. Zaskarżone rozporządzenie jest w tym zakresie co najmniej obciążone brakiem badania i brakiem uzasadnienia. W tym zakresie narusza również art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności wynikającą z prawa pierwotnego.
3. Zarzut trzeci: Klasyfikacja energii jądrowej jako zrównoważonej pod względem środowiskowym narusza kryterium DNSH wynikające z art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności wynikającą z prawa pierwotnego. Komisja nie spełnia poziomu ochrony wymaganego przez rozporządzenie (UE) 2020/852 oraz

wymogów dowodowych. Pomija ona ryzyko znacznego pogorszenia stanu kilku chronionych celów środowiskowych w wyniku poważnych awarii reaktorów i wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych. Nie można również z wystarczającą pewnością wykluczyć znacznego pogorszenia celu środowiskowego, jakim jest dostosowanie do zmian klimatu. Ponadto naruszony jest wymóg analizy cyklu życia. Zaskarżone rozporządzenie jest co najmniej dotknięte brakami w zakresie badania i uzasadnienia w odniesieniu do wyżej wymienionych punktów

4. Zarzut czwarty: Techniczne kryteria kwalifikacji ustanowione w zaskarżonym rozporządzeniu nie są w stanie wykluczyć poważnego naruszenia celów środowiskowych. Techniczne kryteria kwalifikacji stanowią naruszenie kryterium DNSH z art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz wynikającą z prawa pierwotnego zasadę ostrożności. Również w tym zakresie poziom ochrony i wymogi w zakresie weryfikacji są pominięte, nie tylko w odniesieniu do poważnych awarii reaktorów i wysokoaktywnych odpadów promieniotwórczych, ale także w odniesieniu do normalnej eksploatacji. Nie można z wystarczającą pewnością wykluczyć znacznego uszczerbku dla celu środowiskowego, jakim jest adaptacja do zmian klimatu. Ponadto techniczne kryteria kwalifikacji przewidziane w załączniku II do zaskarżonego rozporządzenia są niższe od kryteriów zawartych w załączniku I, co nie jest w żaden sposób uzasadnione. W odniesieniu do technicznych kryteriów kwalifikacji, zaskarżone rozporządzenie jest co najmniej obarczone brakami w zakresie badania i uzasadnienia.
5. Zarzut piąty: W zakresie, w jakim zaskarżone rozporządzenie kwalifikuje energię jądrową jako istotny wkład w dostosowanie do zmian klimatu, narusza ono art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności.
6. Zarzut szósty: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia (UE) 2020/852. Techniczne kryteria kwalifikacji nie spełniają wymogu zwykłej stosowalności i sprawdzalności.
7. Zarzut siódmy: Zaskarżone rozporządzenie narusza cel rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz wymóg zachowania jego praktycznej skuteczności ze względu na fragmentację rynku nieodłącznie związaną z klasyfikacją energii jądrowej jako zrównoważonej środowiskowo.
8. Zarzut ósmy: Wykładnia, na której oparte zostało zaskarżone rozporządzenie (UE) 2020/852, w myśl której prawodawca Unii pozostawił kwestię otwartą i pozostawił ją Komisji, narusza zastrzeżenie istotności wynikające z art. 290 TFUE. Wymaga ono podjęcia przez samego prawodawcę Unii decyzji o włączeniu energii jądrowej do taksonomii. Prawodawca unijny zastosował się do tego i wykluczył klasyfikację energii jądrowej jako zrównoważonej ekologicznie.

Zarzuty dotyczące gazu kopalnego

9. Zarzut pierwszy: W odniesieniu do działalności gospodarczej dotyczącej gazu kopalnego skarżąca podnosi, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie Komisja naruszyła zasady i reguły proceduralne wynikające z rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa. Wywody dotyczące energii jądrowej stosuje się odpowiednio.
10. Zarzut drugi: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 10 ust. 2 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz wynikającą z prawa pierwotnego zasadę ostrożności, przynajmniej w zakresie, w jakim przewiduje wartości progowe 270 g CO₂ eq na kWh i 550 kg CO₂ eq na kWh rocznie uśrednione w okresie 20 lat dla działań związanych z gazem kopalnym. Zaskarżone rozporządzenie opiera się na niedozwolonym złagodzeniu warunku, że nie powinna istnieć technologicznie i ekonomicznie wykonalna alternatywa dla działań przejściowych w rozumieniu art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2020/852. Ponadto progę te są niezgodne z celem 1,5 °C określonym w paryskim porozumieniu klimatycznym oraz celami klimatycznymi Unii. Ponieważ wartości progowe są powiązane jedynie z bezpośrednimi emisjami gazów cieplarnianych, wymóg analizy cyklu życia jest również naruszony. Progę te nie odpowiadają również najlepszym wynikom sektora lub przemysłu, utrudniają rozwój alternatyw niskoemisyjnych CO₂ i prowadzą do niedopuszczalnego efektu blokady. Zaskarżone rozporządzenie jest w tym zakresie co najmniej obarczone brakami w analizie i w uzasadnieniu.
11. Zarzut trzeci: Włączenie limitów na poziomie 270 g i 550 kg do zaskarżonego rozporządzenia stanowi naruszenie wymogu neutralności technologicznej ustanowionego w art. 19 ust. 1 lit. a) i j) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasady niedyskryminacji.

12. Zarzut czwarty: Zaskarżone rozporządzenie narusza kryterium DNSH ustanowione w art. 17 i art. 19 ust. 1 lit. f) i g) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności wynikającą z prawa pierwotnego. Limity na poziomie 270 g i 550 kg nie tylko nie przyczyniają się w istotny sposób do ochrony klimatu, ale wręcz znacznie ją pogarszają.
13. Zarzut piąty: W zakresie, w jakim zaskarżone rozporządzenie kwalifikuje gaz kopalny jako istotny wkład w dostosowanie do zmian klimatu, narusza ono art. 11 i art. 19 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz zasadę ostrożności.
14. Zarzut szósty: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 19 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (UE) 2020/852. Wobec rosnącej presji gospodarczej w odniesieniu do gazu kopalnego jako źródła energii, jego włączenie do taksonomii wiąże się z co najmniej znacznym ryzykiem stworzenia bezwartościowych aktywów.
15. Zarzut siódmy: Zaskarżone rozporządzenie narusza art. 19 ust. 1 lit. k) rozporządzenia (UE) 2020/852. Techniczne kryteria kwalifikacji nie spełniają wymogu zwykłej stosowalności i sprawdzalności.
16. Zarzut ósmy: Zaskarżone rozporządzenie narusza cel rozporządzenia (UE) 2020/852 oraz wymóg zachowania jego praktycznej skuteczności ze względu na fragmentację rynku nieodłącznie związaną z klasyfikacją gazu kopalnego jako zrównoważonego środowiskowo.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. 2020, L 198, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2022 r. – Repasi/Komisja

(Sprawa T-628/22)

(2023/C 24/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: René Repasi (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H.-G. Kamann i D. Fouquet, a także Prof. F. Kainer i Prof. M. Nettesheim)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/1214 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającego rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 w odniesieniu do działalności gospodarczej w niektórych sektorach energetycznych oraz rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2178 w odniesieniu do publicznego ujawniania szczególnych informacji w odniesieniu do tych rodzajów działalności gospodarczej, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 15 lipca 2022 r., L 188, s. 1;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi jeden zarzut.

Skarżący utrzymuje, że rozporządzenie delegowane (UE) 2022/1214 narusza art. 290 ust. 1 akapit drugi TFUE w związku z art. 2, art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 TUE, skonkretyzowane poprzez prawa do uczestnictwa w pracach parlamentarnych przysługujące skarżącemu na mocy prawa wtórnego, a w szczególności na podstawie art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich, art. 2 lit. f) statutu posła do Parlamentu Europejskiego, a także art. 177 i art. 218 ust. 1 regulaminu Parlamentu Europejskiego.